

блѣстѣлъ отъ слънцето сжщо като снѣгъ. Принцесата веднага почнала да бере и набрала колкото можала, занесла го въ кжщи и почнала да работи — да прѣде и тѣче. Това вършила всѣки день. Събирала отъ блатото пухъ, прела, тъкала, шила и пакъшетала: чистила, готвила за братята си, които прилитали всѣка вечеръ като диви лебеди, спѣли като хора, а сутринъ рано отново хвърквали и не се прибирали по цѣлъ день.

Но ето, веднажъ събирала Бѣлоснѣжната-Розичка пухъ на блатото и, ако се не лъжа, това било за послѣденъ пжтъ. А младиятъ царъ на тази държава билъ на ловъ и дошелъ до това блато. Той видѣлъ принцесата, спрѣлъ се и се чудилъ, какъ тази хубавица ходи да събира пухъ.

Попиталъ я коя е и какво прави тукъ, но отговоръ не получилъ и още повече се зачудилъ. А тя тѣй много му се харесала, че той поискалъ да я земе въ палата си и да се ожени за нея. Той заповѣдалъ на слугитѣ си да я хванатъ и да я качатъ на коня му. Бѣлоснѣжната-Розичка си чупила ржцѣтѣ и показвала на торбата, дѣто била нейната работа. Царѣтъ разбралъ, че тя иска да си земе торбата и казалъ на слугитѣ да я зематъ. Когато тѣ изпълнили всичко, принцесата се успокоила, пѣкъ и младиятъ царъ билъ красивъ, и добрѣ ѝ говорилъ, сжщо като другарь. Но когато тѣ стигнали въ палата, старата царица, мащехата на царя, страшно се расърдила; тя завидѣла на хубостъта на Бѣлоснѣжната-Розичка.

И казала на царя:

— Ти не видишъ ли какво си довелъ тукъ; тя е магьосница; гледай, не говори, не се смѣе, не плаче!

Но царѣтъ не я слушалъ, а си направилъ свадба и заживѣлъ съ Бѣлоснѣжната-Розичка въ